Dine – mine og vore fugle Juni 2006

Så kom foråret og dermed fuglene, undtaget dem som er her hele året, men de har dog fået fornyet energi.
Her på Birkegade har vi heldigvis en del gamle og høje træer, mindre frugttræer og buske, tillige løber Outrup bæk for enden af haven, - et eldorado for fuglene. Jeg synes aldrig jeg har hørt og set så mange fugle som i år.
Vi har fire redekasser foran huset, som gråspurvene tager i brug allerede efter nytår, men man må undre sig… det samme sker hvert år… pludselig en morgen er stærene kommet. De fløjter og synger og sætter sig på pind og kasse, som om det er deres residens, men to af kasserne har så lille et hul at stærene ikke kan komme ind – efter en hel formiddags prøvning må de give op. Imens har gråspurvene haft krisemøde, en ti tolv spurve sidder i bøgehækken ved kirkediget, hvos de hopper rundt og laver en masse larm - de prøver nok at lægge en plan – ”Hvordan griber vi sagen an”!
To af kasserne kunne stærene mase sig ind i, og så sidder magen der, fløjter og stikker næbbet højt i sky, som om den ejede hele verden. Selvom stæren er storsnudet, så har den talenter. Et år havde vi en, som kunne fløjte efter hunden … den må have hørt os så mange gange, at den også kunne det. Et andet år var der en der havde afluret Shells mobiltelefon, så når det ringede hos Shell, kunne den fløjte de samme toner.
Hvor mon de to spurvepar der var blevet jaget fra hus og hjem er blevet af, måske hos dig i din have?
Jeg har også gjort andre iagttagelser. Vi har et skovduepar, der er lidt utilfreds med byggeriet ved kapellet, for ved endegavlen stod jo en gammel fyr og en taks, som de plejede at bruge til bolig for et par unger … men de er fældet. Så i år flyver de frem og tilbage fra en anden fyr på kirkegården og ned i vore kastan-jetræer, men de synes hvis at træerne er alt for længe om at springe ud, så det kunne være et bedre skjulested for dem.
Ja, vi har også en skrupforelsket bogfinkehan, som værner om sit territorium, så vi til tider syntes det er svært at være bogfinke – den kan se sit spejlbillede i badeværelsesvinduet, og tror at det er en rival, flyver derefter 15 til 20 gange mod ruden, inden den må opgive – det værker nok i hovedet.
En morgen hørte vi spætten hamre nede i haven - det var en gammel gren, der skulle ”stemmes” ud til en lejlighed. Vi kunne ikke se den, men kun høre

den – men vores nabokone har selv set dem… hun siger der var to – så det er ganske vist.
Vi har musvitter som altid har travlt … mon de finder på at bygge i den gamle pumpe … vi får se.
Så er der vipstjerten, som vi også har set mange gange. Den har det hårdt, selv efter ungerne er fløjet fra reden … de kan sidde på rad og række på fliserne og vente på at deres stressede mor skal samle frø og hvad hun ellers kan finde og putte i næbbet på dem – selvom de godt kan hoppe rundt på jorden og samle føde selv – de skulle vist nok sendes hjemmefra et par dage før.
En eftermiddag sad vi og nød haven eller pustede ud efter et par timers hårdt arbejde (vist nok). Da troede vi at det var vores bogfinkehan, men det fuglebryst vi så, var så flot purpurrødt, så man syntes ikke at fjer kunne være så flotte. Vi var enige om at det måtte være en dompap, som vi havde besøg af. Mon den finder et sted hos os, som kan bruges til bolig, mon udsigten er i orden, eller er der andre fristende muligheder i omegnen.
Ja, så har vi et par indvandrerfugle, tyrkerduerne, som kurrer både morgen, middag og aften.
Vi har også nogle trofaste solsorte, der er flere par, som ruger de mest mærkeligste steder, såsom hundegård, brændestabel, sågar på en planke i garagen. Men det er havens sidste gæst, og den kontrollerer lige græsplænen når solen er gået ned, for at se om der skulle være lidt natmad, hvorefter den flyver hjem til reden, med et par høje aftenstrofer.
Når efteråret kommer og bladene falder af træer og buske, kan vi se – der og der har der også været fuglereder i sommer – noget som vi slet ikke har observeret, en lun lille rede, hvor et fugleliv er blevet levet.
Er det en sangdrossel, gærdesmutte eller en anden lille fugl, ubetydelig, men alligevel i vores verden?
Alle disse fugle er dine – mine – vore allesammens, men de er frie fugle og kun til låns.
Når dette læses, har gøgens kuk-kuk forhåbentlig også lydt.